రమణభాస్కర

(సద్గురు శ్రీ నాన్నగారి అనుగ్రహభాషణములు, 19-05-2002, జిన్నూరు)

ప్రియమైన ఆత్మబంధువుల్లారా,

మనస్సు అణిగినప్పుడు మనకు శాంతిగా ఉంటుంది. అది నిజంకాదు. మరల మనస్సు విజృంభించినప్పుడు అశాంతి వచ్చేస్తుంది. మన స్వరూపమే శాంతి, మన హృదయంలో ఉన్నదే శాంతి. అహంభావనను తగ్గించుకోవటం వలన, బుల్లి నేనును తొలగించుకోవటం వలన మనకు శాంతి కలుగుతుంది. మనకు కోరిక వలన అశాంతి వస్తుంది, భయం వలన అశాంతి వస్తుంది, ఇతరులను చూసి ద్వేషపడటం వలన కూడా అశాంతి వస్తుంది. మనకు అశాంతి వస్తూ ఉంటే అది బయట కారణాలవలన వస్తోంది అని మనకు అనిపిస్తుంది కాని మనబుద్ధిలోని దోషాల వలన మనకు అశాంతి వస్తుంది. ఇతరులు ఎవరైనా మనలను ద్వేషిస్తున్నారు అనుకోండి, మనకు కూడా వారిని ద్వేషించాలనిపిస్తుంది. ఇతరులు మనలను ద్వేషిస్తూ ఉన్నా మనం వారిపట్ల ద్వేషం లేకుండా ఉండగలిగితే మనకు అశాంతిరాదు. మనకు పెద్దవయస్సు వస్తోంది, ముసలితనం వస్తోంది మనలను సరిగా చూస్తారో, చూడరో అని భయపడటం వలన కూడా అశాంతి వస్తుంది. మీ చుట్టాలకంటే, స్నేహితుల కంటే, మీ శరీరం కంటే, మీ మనస్సులో వచ్చే ఆలోచనలకంటే అత్యంత సమీపంలో మీ ప్రాణానికి ప్రాణం అయి, మనస్సుకు మనస్సుఅయి మీ హృదయంలోనే భగవంతుడు ఉన్నాడు. అందరి హృదయాలలో భగవంతుడు ఉన్నప్పటికి, భగవంతుడు ఎక్కడో లేడు మన హృదయంలోనే ఉన్నాడు అనే విశ్వాసం మనకు కలగటంలేదు, ఆ విశ్వాసం మనం కాపాడుకోవాలి. మీరు వెయ్యి ఎకరాలు సంపాదించి ఇచ్చినా, ఎంత డబ్బు సంపాదించి ఇచ్చినా మీ శరీరం చనిపోయిన తరువాత మీకూడా ఎవరూ రారు. శరీరం మరణించిన తరువాత మనకూడా వచ్చేవాడు మన హృదయంలో ఉన్న భగవంతుడు మాత్రమే. మరణానంతరం మనకూడా వచ్చేవాడి మీద మనకు అసలు కృతజ్ఞత లేదు, భక్తిలేదు, ప్రేమలేదు. దీనికి మనబుద్ధిలో ఉన్న దోషం కారణం. మన హృదయంలో ఉన్న ఈశ్వరుడిమీద మనకు విశ్వాసం కుదిరితే భయం తగ్గిపోతుంది.

ఉదయం లేచినది మొదలు రాత్రి పడుకొనే వరకూ మనం నేను, నేను అంటాము. నీటి వాడకం కంటే ఈ నేనును ఎక్కువ వాడతాము. ఇంత ఎక్కువగా మనం నేను, నేను అంటున్నాము, ఈ నేను గురించి రవ్వంతయినా, ముల్లంత అయినా తెలుసుకొందామనే ప్రయత్నం ఈ శరీరంలో ప్రాణం ఉన్నంతసేపు చేయటం లేదు. 100 సంవత్సరాలు ఒక మనిషి

బ్రతికితే 100 నిమిషాలు కూడా ఈ నేను గురించి విచారణ చేయటం లేదు, ఇదే మాయ, ఇదే అజ్ఞానం, ఇదే తెలివితక్కువతనం, ఇంతకంటే తెలివితక్కువతనం ఏమి ఉంటుంది? యోగవాశిష్ఠంలో ఒక కథ ఉంది. ఒకరి ఇంటికి వెళ్ళి తలుపు తడతారు. లోపలనుండి ఎవరువారు అంటారు. బయటనుండి నేను అంటాడు. తలుపు తీయబడదు అంటారు. వీడు వెళ్ళిపోయి మరల నాలుగురోజులు తరువాత వచ్చి మరల తలుపు తడతాడు. లోపలనుండి ఎవరువారు అంటారు. నేను అంటాడు, తలుపు తీయబడదు అంటారు. మరల పదిరోజుల తరువాత వచ్చి తలుపుతడతాడు. మరల లోపలనుండి అదే ప్రశ్న ఎవరువారు అంటారు. ఈసారి నువ్వే అంటాడు. అప్పడు తలుపు తెరువబడుతుంది. దీని అర్థం ఏమిటి అంటే ఉన్నది దేవుడే, నేను అనేది లేదు. కాని మనం ఏమనుకొంటున్నాము అంటే దేవుడు లేడు మనం ఉన్నాము అనుకొంటున్నాము. వాడు ఎప్పడు తలుపులు తీసాడు అంటే ఎవరువారు అంటే నువ్వే అన్నప్పడు తలుపులు తీసాడు, అలాగే ఉన్నదంతా దేవుడే అనే అనుభవం నీకు వచ్చినప్పడు వైకుంఠానికి వెళ్ళే ద్వారాలు తెరుచుకుంటాయి.

శరీరానికి ఎన్ని రోగాలు వచ్చినా ఆరోగాలు తగ్గిపోయేమందు నీ దగ్గర ఉన్నప్పడు నీకు ఏమీ ఇబ్బంది లేదు అలాగే నీకు ఎన్ని రకాల భయాలు ఉన్నా, దుఃఖాలు ఉన్నా కంగారుపడవద్దు. నీ హృదయంలో అంతర్యామిగా ఉన్న ఈశ్వరుడిమీద నమ్మకం కుదిరితే, వాడిని పూర్ణంగా, హృదయపూర్వకంగా నమ్మటం నేర్చుకొంటే నీ భయాలు, దుఃఖాలు అన్నీ నశిస్తాయి. నీ హృదయంలో భగవంతుడు ఉన్నప్పడు నీకు భయం ఎందుకు? మీకు భగవంతుడిమీద విశ్వాసం లేకపోవటం వలన భయం వస్తోంది, దుఃఖం వస్తోంది, అశాంతి వస్తోంది. నీ ప్రభువు మీద నీకు విశ్వాసం లేకపోవటం వలన ఇదంతా వస్తోంది. బాగుపడేవాడి లక్షణాలు ఎలా ఉంటాయి అంటే వాడు పైకిఎలా కనిపించినా లోపల నిరంతరం ఈశ్వరస్మరణలో ఉంటాడు, చేతనయితే సమాజానికి ఉపయోగపడతాడు లేకపోతే నోరుమూసుకొని కూర్చుంటాడు. ఇంట్లో నలుగురు వ్యక్తులు ఉన్నారు అనుకోండి. అందులో దేవుడు ఉన్నాడు అని చెప్పేవారు ఉంటారు, దేవుడు లేడు అని చెప్పేవారు ఉంటారు. బాగుపడేవాడి లక్షణం ఏమిటి అంటే ఇంట్లో అందరితోపాటు తిరుగుతూ నటిస్తూ ఉంటాడు, దేవుడు లేడు అని చెప్పేవారితో సహవాసం చేయడు. వారితో సహవాసం చేయటం వలన వీడికి కూడా నమ్మకం పోతుంది. అందువలన అందరితోపాటు కలిసిఉన్నట్లు నటిస్తూ వాడి దారివాడు చూసుకొంటాడు. శాస్త్రం ఏమి చెపుతోంది అంటే దేవుడు ఉన్నాడు అని చెప్పేవాడు సత్పురుషుడు, వాడు దేవుడులేడు అని చెప్పేవారితో సహవాసం తగ్గించుకోవాలి అంతేగాని

వారితో పేచీలు పెట్టుకోకూడదు.

మన కళ్ళకు కనిపిస్తున్న ఈ ప్రపంచం అంతా ఎక్కడ నుండి వచ్చింది అని భగవాన్‌ను అడిగితే నువ్వు ఎక్కడ నుండి వచ్చావో అదికూడా అక్కడ నుండే వచ్చింది. కిరణాలు అన్నీ సూర్యుడు నుండే వచ్చాయి అలాగే ఈ జీవకోటి, పంచభూతములు, ఈ సృష్టి అంతాకూడా ఈశ్వరుడులో నుండే వచ్చింది. భగవంతుడు అందరి హృదయాలలో అంతర్యామిగా ఉన్నాడు మరి మీరువేరు, నేనువేరు అనే బుద్ధి ఎందుకు వస్తోంది అంటే దేహంతో ఏ నేను అయితే తాదాప్యం పొందుతోందో ఆ నేనే వేరుబుద్ధికి, దేహబుద్ధికి కారణం. మనస్సులో ఉన్న గుణాలను బట్టి మనుషులలో తేడా వస్తుందిగాని లోపల హృదయంలో అందరూ సమానమే. మనస్సు నిజంకాదు. ఈ రోజు మంచిగా ఉన్నవారు రేపు చెడ్డవారు అవ్వవచ్చు, ఈరోజు చెడ్డగా ఉన్నవారు రేపు మంచివారు అవ్వవచ్చు. ప్రేమించేవారితో సహవాసం చేస్తే ప్రేమ నేర్చుకొంటాము, ద్వేషించేవారితో సహవాసం చేస్తే ద్వేషం నేర్చుకొంటాము ఇవన్నీ నిజంకాదు, మనస్సు నిజంకాదు, శరీరం నిజంకాదు, మంచి చెడ్డలు నిజంకాదు. ఇవన్నీ ఉపాధికి సంబంధించిన విషయాలు. ఇది అంతా ఒక్క చైతన్యంలోనుండి వచ్చింది. ఉన్నది ఒక్కటే. అదే బ్రహ్మం, అదే చైతన్యం. అది ఎప్పుడూ ఉంటుంది. అది జ్ఞానపూరితం, శాంతిపూరితం. ఉన్నది ఒక్కటే అది అనేకంగా కనిపించటానికి నీ అజ్ఞానం కారణం, అహంభావన కారణం, దొంగనేను కారణం, ఈగనేను కారణం. ఈ దొంగనేనును, మిథ్యానేనును ఈగనేను అని ఎందుకు అంటారు అంటే ఈగ ఒకసారి ఏనుగుమీద కూర్చుని వెళుతూ ఉంటుంది. అప్పుడు ఈగ ఈఏనుగును నేనే నడుపుతున్నాను, నేను లేకపోతే ఈ ఏనుగు నడవలేదు అంటుంది. ఏనుగు మీద కూర్చుని ఏనుగువలన అది ప్రయాణం చేస్తూకూడా, నావలననే ఏనుగు నడుస్తోంది అంటుంది. ఆ ఈగలాగే మనలో ఉన్న మిథ్యానేను కూడా అది ఏ చైతన్యంలో నుండి వచ్చిందో దానిని మర్చిపోయి నావలననే ఈ సృష్టి అంతా నడుస్తోంది, ఈ సంసారం అంతా నేనే నడుపుతున్నాను, నేను లేకపోతే వీరందరూ ఏమైపోతారు అంటుంది.

మనలో రెండు నేనులు ఉన్నాయి. చైతన్యం అంతటా ఉంది. అది మన హృదయంలో నిజమైన నేనుగా వ్యక్తమవుతోంది. దానికి దేహానికి ఇసుమంతయు సంబంధం లేదు, దానికి పరిమితులు లేవు. మనకు దేహాన్ని బట్టి పరిమితులు వస్తున్నాయి. ఈ పరిమితులను, ద్వంద్వాలను కల్పించేది దేహగతమైన నేను. ఇదే దొంగనేను, మిథ్యానేను. మనకు నిజమైననేను తెలిస్తే ఈ దొంగనేను ఉండదు, ఈ దొంగనేను పోతేగాని ఆనేను తెలియదు. రెండులోనుండి భయం వస్తుంది, ద్వేషం వస్తుంది, కోపం వస్తుంది అన్నీ వస్తాయి. ఉన్నది ఒక్కటే అని నీకు తెలిస్తే ఏమీలేదు. ఉన్నది ఒక్కటే. నీ అజ్ఞానం వలన అదే నీకు అనేకంగా కనిపిస్తోంది. నీ అజ్ఞానం వలన దేవుడే జీవుడిగా కనిపిస్తున్నాడు. ఏ కారణం వలన నీకు దేవుడు జీవుడిగా కనిపిస్తున్నాడో ఆ కారణాన్ని తీసేస్తే ఎవరు మిగులుతారు? ఈశ్వరుడే మిగులుతాడు, చైతన్యమే మిగులుతుంది. అప్పుడు అంతా నీవే, నీకంటే భిన్నంగా ఏమీ కనిపించదు. అప్పుడు నీవు ఎవరిని చూసి భయపడతావు, ఎవరిని ద్వేషిస్తావు. మనం అహంభావనను ఎందుకు తొలగించుకోలేక పోతున్నాము అంటే అదే నేను అనుకోవటం వలన, అదే సర్వస్వం అనుకోవటం వలన దానిని తొలగించుకోవటానికి మనం ప్రయత్నం చేయటం లేదు. మనలో ఉన్న అహంభావనే మనకు నేనుగా వ్యక్తమవుతోంది. ఆనేను యొక్క వాడకం తగ్గించుకోవాలి. దానిని తొలగించుకోవాలి అంటే మనం సత్వగుణాన్ని పెంచుకోవాలి. సత్వగుణాన్ని ఎవరైతే పెంచుకొంటున్నారో వారు మిథ్యానేనులోనుండి విడుదల పొందగలరు. భారతయుద్ధం మనలో జరుగుతోంది. సత్వగుణాన్ని అణిచివేయాలని రజోగుణం చూస్తుంది. ఈ రెండు గుణాలను అణిచివేయాలని తమోగుణం చూస్తుంది. ఈ పోరాటం మనలో ఎప్పుడూ జరుగుతూ ఉంటుంది. నీవు సత్కర్మ ఎలా చేయాలంటే బాగా ఆకలిగా ఉన్నప్పుడు అన్నం తింటే మనస్సు చల్లబడుతుంది, శాంతిగా ఉంటుంది అలాగే నీవు చేసే సత్కర్మ వలన నీ మనస్సు చల్లబడాలి, నీకు శాంతి కలగాలి. సత్కర్మ కూడా నిర్మలంగా చేయాలి, ఏకాగ్రతతో చేయాలి. భగవంతుడి పట్ల మనకు ఎంత ప్రేమ ఉందో, ఎంత భక్తి ఉందో అంతే ప్రేమతోటి, భక్తితోటి మనం సత్కర్మ చేయాలి. దానివలన మనకు సత్వగుణం వస్తుంది. అంతేగాని మనం గొప్పలకోసం సత్కర్మ చేయకూడదు. గొప్పలకోసం చేస్తే రజోగుణం పెరుగుతుంది. గొప్పలకోసం కాకుండా ప్రేమతో, భక్తితో చేస్తే సత్వగుణం పెరుగుతుంది.

ఉన్నది ఒక్కటి అంటే ఒక్కటే. అది నీకు అనుభవంలోనికి వచ్చే వరకూ నీకు బేధం కనిపిస్తుంది. బేధం నిజంగా ఉందా అంటే లేదు. నీ హృదయంలో ఉన్న నిజం అనుభవంలోనికి వచ్చే వరకూ నీ అజ్ఞానం వలన నీకు బేధం కనిపిస్తుంది. అక్కడ నుండి భయం, అసూయ, ద్వేషం, పునర్జన్మలు అన్నీ వస్తాయి. బేధబుద్ధి నశించి నీకు అబేధబుద్ధి కలిగేవరకు నిన్ను భయం, ద్వేషం, అశాంతి విడిచిపెట్టవు. మనం పెద్దపెద్ద విషయాల వరకు వెళ్ళనక్కరలేదు, చిన్న చిన్న విషయాలు నేర్చుకొంటే చాలు. నేను ఎవరితోనైనా మాట్లాడుతూ ఉంటే మధ్యలో మీరు మాట్లాడకూడదు, ఆ మాటలు పూర్తిఅయిన తరువాత మీరు మాట్లాడాలి. చాడీలు చెప్పకూడదు. ఇక్కడ మాటలు అక్కడ, అక్కడ మాటలు ఇక్కడ చెప్పకూడదు. చాడీలు చెప్పటం వలన నీలోపల అజ్ఞానం పెరుగుతుంది. చాడీలు చెప్పటమే తగ్గనప్పుడు ఇంక

పరమేశ్వరుడి మీద భక్తి ఎలా వస్తుంది. మనం ఇటువంటి చిన్న విషయాలనే నేర్చుకోలేకపోతున్నాము ఇంక మిధ్యానేనును ఎలా పోగొట్టుకోగలము. చిన్నచిన్న విషయాలలో క్రమశిక్షణ లేనప్పుడు, మన జీవిత విధానం సక్రమంగా లేనప్పుడు మనకు ఆత్మజ్ఞానం ఎలా కలుగుతుంది. మన ప్రవర్తన సరిగా ఉండాలి. మనం టైమును పాడుచేసుకోకూడదు. చాడీలు చెప్పకూడదు అనే చిన్న విషయం అర్థంకాని వారు అహంభావనను ఎలా పోగొట్టుకోగలరు.

కోపం, ఉద్రేకం, అసూయ అనే జ్వరం ముందు మనకు తగ్గాలి. ఇది మనస్సుకు వచ్చే జ్వరం. శరీరానికి వచ్చే జ్వరం కంటే మనస్సుకు వచ్చే జ్వరం ప్రమాదం. శరీరానికి వచ్చే జ్వరం తగ్గకపోతే ఆ శరీరం మరణించినప్పుడు జ్వరం పోతుంది. కాని మనస్సుకు వచ్చే జ్వరం తగ్గకపోతే అది రాబోయే జన్మలోకూడా కంటిన్యూ అవుతుంది. అందువలన నీ మనస్సుకు వచ్చిన జ్వరం ముందు తగ్గించుకో. మనస్సులో జ్వరం ఉన్నప్పుడు మాట్లాడితే మంచి మాటలురావు, ఆ మాటల వలన నాకు నేను అశాంతి తెచ్చుకోవటం, మీకు అశాంతి కలుగజేయటం. అందువలన మనస్సులో ఉన్న జ్వరం ముందు తగ్గించుకో. భగవంతుడే ఉన్నాడు, మనం లేము అనుకోవటం సదాచారం. భగవంతుడు లేడు మనం ఉన్నాము అనుకోవటం దురాచారం. మీరు సదాచారం ఉన్నవారితో స్నేహం చేయండి, దురాచారం ఉన్నవారితో స్నేహం వద్దు అని శ్రీకృష్ణచైతన్య చెప్పారు. నీవు ఎన్ని యోగాభ్యాసాలు చేసినా హృదయంలో ఉన్న ప్రభువు మీద ప్రేమ లేకపోతే, భక్తి లేకపోతే నీవు ఆయనను పొందలేవు. ఒక వ్యక్తి ఎంతమంచివాడు అయినా వాడికి భగవంతుడి మీద విశ్వాసం లేకపోతే వాడితో సహవాసం పనికిరాదు అని చెప్పారు.

నాకు శాంతి ఎలా కలుగుతుంది అని అడిగితే నీ స్వరూపమే శాంతి, నీ హృదయంలో ఉన్నదే శాంతి, శాంతే నీ సహజస్థితి. నీలోపల నిజంగా శాంతి ఉంది కాబట్టి నాకు శాంతి కావాలి అని కోరుకొంటున్నావు. నీవు అదే అయి ఉన్నావు. అందుచేత నీకు తెలియకుండా నిన్ను నీవే కోరుకొంటున్నావు. మీరు ఎప్పుడు జ్ఞానంలో ప్రవేశిస్తారు అంటే మన దేహప్రారబ్దమును బట్టి కష్టాలు వస్తూ ఉంటాయి, సుఖాలు వస్తూ ఉంటాయి, మంచి వస్తుంది, చెడు వస్తుంది, చలి వస్తుంది, వేడి వస్తుంది, ఇలా దేహప్రారబ్దమునుబట్టి ద్వంద్వాలు వస్తూ ఉంటాయి. ఈ ద్వంద్వాలు వస్తున్నప్పుడుకూడా వాటిని సహించి, నువ్వు వికారం లేకుండా ఉండగలిగితే, మనస్సును సమానంగా ఉంచుకోగలిగితే అప్పుడే నీ హృదయంలో ఉన్న ఈశ్వరుడి దయకు పాత్రుడవుతావు, అప్పుడు ఆయన స్వరూపాన్ని నీకు ఇస్తాడు, అదే మోక్షం. ప్రతీచిన్న

విషయానికి నువ్వు రియాక్టు అవ్వవద్దు. నువ్వు ఇతరులను రియాక్టు చేయవద్దు. ఒకసారి కృష్ణుడు, అర్జునుడు ఒక నది ప్రక్కన కూర్చుని రామాయణం మాటలు చెప్పుకొంటున్నారు. రాముడు వారధి కట్టినప్పుడు బాణాలతో కట్టవచ్చుకదా, రాళ్ళతో కట్టటం ఎందుకు అని అర్జునుడు కృష్ణుడితో అంటాడు. అప్పుడు వానర సైన్యం ఉండేది, వారు బలిష్టులు. బాణాలతో కట్టిన వంతెన ఆగదేమోనని రాళ్ళతో కట్టి ఉండవచ్చు అంటాడు కృష్ణుడు. ఎంత బలిష్టులు అయినా బాణాలతో కడితే వెళ్ళిపోవచ్చుకదా అంటాడు అర్జునుడు. ఆయనకు తెలియకుండానే నేను గొప్ప వీరుడను అనే భావన అర్జునుడిలో ఉంది, అది పరమాత్మకు తెలుసు. అది ఆయనలోనుండి పోగొట్టాలి. అప్పుడు కృష్ణుడు అర్జునుడితో, అప్పుడు ఉన్న వానరసైన్యం ఇప్పుడు లేదు. కాని ఒక ముసలి వానరుడు ఉన్నాడు. వాడిని పిలుస్తాను. నీవు ఈ నదికి బాణాలతో వంతెన కట్టు అంటాడు. అర్జునుడు బాణాలతో వంతెన కట్టాడు. కృష్ణుడు ముసలి వానరమును పిలిపించి వంతెనపై నుండి అటునుండి ఇటు వెళ్ళమని చెపుతాడు. ఆయన ఒక్క అడుగువేస్తే వంతెన కూలిపోయింది. అప్పుడు కృష్ణుడు చెపుతాడు ఆయన ఎవరు అనుకొంటున్నావు? ఆంజనేయస్వామి అని అర్జునుడికి చెపుతాడు. అర్జునుడు ఆంజనేయస్వామి యొక్క ఔన్నత్యం గుర్తించి రాబోయే భారతయుద్ధంలో నా రథం యొక్క జెండా మీద ఉండి, నేను శత్రుసంహారం చేసేటప్పుడు నాకు సహకరించమని ఆంజనేయస్వామిని కోరతాడు. భగవంతుడు చేసిన పనిచూడండి. ఒకే విషయంలో అర్జునుడికి గర్వభంగం అయ్యింది, అదే టైములో యుద్ధంలో అర్జునుడికి సహాయంగా ఆంజనేయస్వామిని నిలబెట్టినట్లు అయ్యింది, వాడు దేవుడు.

ఒక సైన్యాధిపతి ఉండేవాడు. ఆయన ఎక్కువగా కృష్ణుడిని స్మరించుకొంటూ ఉండేవాడు. ఒకసారి యుద్ధం వచ్చింది అప్పుడు ఆయన కృష్ణుడితో నేను విశ్రాంతిగా ఉన్నప్పుడు కృష్ణా, కృష్ణా అని నిన్ను స్మరించుకొంటున్నాను. కాని ఇప్పుడు నేను యుద్ధానికి వెళుతున్నాను. యుద్ధం చేసేటప్పుడు మటుకు నిన్ను స్మరించే శక్తి నాకులేదు, ఒకేసారి రెండు పనులు చేసే భక్తిగాని, శక్తిగాని నాకులేవు. యుద్ధంలో నేను ఓడిపోవచ్చు, నెగ్గవచ్చు, చనిపోవచ్చు, బ్రతకవచ్చు. నా ప్రాణం కాపాడమని, నాకు జయం కలుగజేయమని నేను కోరుకోవటంలేదు. నేను నిన్ను ఒక్కటే కోరుకొంటున్నాను. యుద్ధం చేసేటప్పుడు నేను నిన్ను పూర్తిగా మర్చిపోయినా, నీవు మాత్రం నన్ను మర్చిపోకుండా ఉండు, అదే నా ప్రార్ధన, అదే నేను నిన్ను కోరుకొంటున్నాను అంటాడు. ఇది నిజమైన భక్తుడి లక్షణం. నీ హృదయంలో ఈశ్వరుడు ఉన్నాడు. నీకు కష్టాలు వచ్చినప్పుడు, నీవు ఇతరులతో పీడించబడేటప్పుడు అంతర్యామి అయిన పరమేశ్వరుడితో

చెప్పకో. అప్పడు ఆయన దయ కలుగుతుంది, నీవు శారీరక అనారోగ్యం నుండి, మానసిక అనారోగ్యం నుండి విడుదల పొందుతావు. నీలోపల ఆనందం ఉంది. నీవు ఆనందంలోనే ఉన్నావు. కాని నేను ఆనందంలో లేను అనేభావన తీసుకొని వచ్చేది నీ మనస్సే. అందులోనుండి బయటపడలేకపోతున్నావు అందుచేత నీకు శాంతి దొరకటం లేదు. నీ మనస్సును చూసుకోవటం లేదు. నీవు అందరి మనస్సులు చూస్తున్నావు. మనస్సును విశ్లేషణ చేస్తే మనస్సు అంటూ ఏమీలేదు అని నీకు తెలుస్తుంది. మనస్సులో ఉన్న రాగద్వేషములను తీసేయండి అప్పడు మనస్సు అంటూ లేదు. లోపల ఉన్న మనస్సే మనకు నేనుగా వ్యక్తమవుతోంది. ఈ నేను ఎక్కడ నుండి వచ్చింది అని విచారణ చేస్తే చైతన్యంలో నుండి వచ్చింది అని తెలుస్తుంది. మీరందరూ వచ్చిన దారిని తిరిగి వెళ్ళిపోతే ఎలా మీ ఇంటికి వెళ్ళిపోతారో అలాగే నేను అనే తలంపు భగవంతుడిలోనుండి వచ్చింది కాబట్టి దానిని పట్టుకొని దానిమూలం లోనికి వెళితే భగవంతుడిలో ఐక్యమయిపోతాము. అప్పడు ఆనందమే ఆనందం, శాంతే శాంతి, ఎటుచూసినా సుఖమే. అప్పడు దేహం ఉన్నా, లేకపోయినా ఒక్కటే నీకు భేదమే తెలియదు.

ఈశ్వరుడిని స్మరించుకో, ఈశ్వరుడిని ధ్యానించుకో, సమాజం యొక్క క్షేమం కోరుకో, ఎవరికి అపకారం తలపెట్టవద్దు. ఇవి బాగుపడే వాడి లక్షణాలు. వారు ఎటువంటివారు, వీరు ఎటువంటివారు అని పరిశోధన చేస్తున్నావు. నీ మనస్సు ఎటువంటిదో నీవు ఎందుకు పరిశోధన చేయటంలేదు. ఎదుటివారి గురించి విచారణ చేసే బదులు నీ మనస్సును విచారణ చేసుకో. భగవంతుడు కాలరూపంలో ఉన్నానని చెపుతున్నాడు. అందువలన కాలాన్ని సద్వినియోగం చేసుకోవాలి. ఉన్నది ఒక్కటే అది శాశ్వతం, నీ మనస్సుతో కల్పించేది ఏదీ శాశ్వతం కాదు. ఏదైతే ఎప్పడూ ఉందో అదే సత్యవస్తువు, అదే జ్ఞానం, దాని స్వరూపమే శాంతి, ఆనందం, ఉండటం. బజారులో డబ్బు పెట్టి వస్తువులు ఎలా కొనుక్కొంటున్నారో అలా కొంతమంది మనుషులు చావును కొనుక్కొంటున్నారు. ఏ వస్తువు అయితే ఎప్పడూ ఉందో దానిని స్మరించటం మానివేసి, ధ్యానించటం మానివేసి నిరంతరం రాగద్వేషముల మధ్యన ఊగిసలాడుతూ, అవసరంలేని స్నేహాలు చేస్తూ, ఇహానికి, పరానికి పనికిరాని తలంపులను బుర్రలోనికి తెచ్చుకొంటున్నాము. ఇంక మనకు శాంతి ఎలా తెలుస్తుంది. నీ ప్రభువును చింతించటం మానివేసావు, నిరంతరం దేహాన్ని, లోకాన్ని చింతిస్తున్నావు, విషయాలను చింతిస్తున్నావు. వీటి అన్నింటి ద్వారా నీవు ఏమి చేస్తున్నావో నీకు తెలియటంలేదు, చావుని కొనుక్కొంటున్నావు. ఒక్క ఆత్మచింతన తప్ప దేనిని చింతించినా నీవు కొనుక్కొనేది దేవుడిని కాదు, చావుని కొనుక్కొంటున్నావు. అది నీకు అర్థంకావటం లేదు. నీవు చావటానికే

బ్రతుకుతున్నావు గాని అమృతానుభవం పొందటానికి బ్రతకటం లేదు.

నాకు మనోమూలంలోనికి వెళ్ళాలని ఉంది కాని ఈ మనస్సే అడ్డు వస్తోంది అంటున్నారు. ఏది అడ్డువస్తోందో దానిని తొలగించుకోవటానికే సాధన, లేకపోతే నీకు సాధనతో పని ఏముంది. మనస్సు అణగటం వేరు, మనస్సు నశించటం వేరు. కొంతమంది మనస్సు అణిగినప్పడు జ్ఞానానికి జానెడు దూరంలో ఉన్నాము అనుకొంటారు కాని అది ఎప్పడో విజృంభిస్తుంది కోటిజన్మలు ఎత్తినా మనకు మోక్షం రాదు అన్నట్లు విజృంభిస్తుంది. అందువలన మనస్సు విషయంలో బహుజాగ్రత్తగా ఉండాలి, అది నశించే వరకు దానిని నమ్మటానికి వీలులేదు. దేహము నేను అనే తలంపు తప్పడు భావన, అందువలన దానిని పోగొట్టుకోవాలి, అది నిజం కాదు కాబట్టి అందులోనుండి విడుదల పొందాలి. సద్వస్తువు వీటి అన్నింటికి అతీతంగా ఉంది, దానిలో ఐక్యంఅవ్వటానికి ప్రయత్నం చెయ్యి. అది ఎలా ఉందో అలా ఉండటానికి ప్రయత్నం చెయ్యి. దాని గురించి ఊహించవద్దు, ఊహిస్తే నీ మనస్సు వెళ్ళి అక్కడ కూర్చుంటుంది. అది మనస్సుకు అందదు, మనస్సు నశిస్తే అది ఎరుకలోనికి వస్తుంది. ఒక ప్రక్క మనం సాధన చేస్తున్నాము అనుకొంటున్నాము, ఇంకో ప్రక్క అహంభావనకు నీరుపోసి, దానిని పెంచి, దాని అస్థిత్వాన్ని కాపాడుకొంటున్నాము. అది విడిచిపెట్టి వెళ్ళిపోతానన్నా వెళ్ళనివ్వటంలేదు ఎందుచేతనంటే అది లేకపోతే మనం ఉండవేమోనని మనకు భయం. అహంభావన లేకుండా కూడా మనం ఉంటాము, ఉండగలము. కాని అహంభావన లేకుండా, దేహం లేకుండా, లోకం లేకుండా మనం ఉండలేము అని అనుకొంటున్నాము, అలా ఉండలేము అని అనిపింపజేసేది కూడా అహంభావనే. శరీరానికి గాయం తగిలితే సహించగలరుగాని అహంభావనకు గాయం తగిలితే సహించలేరు ఎందుచేతనంటే అదేమీరు అనుకొంటున్నారు.

నీవు ఏదైతే నేను, నేను అంటున్నావో ఆనేనును విచారణ చేసి తొలగించుకొన్నావు అనుకో, ఏరకమైన దుఃఖం వచ్చినా అది నిన్ను చలింపజేయదు, వాడు యోగి, వాడు జ్ఞాని. ఆ స్థితిని పొందటానికి ప్రయత్నం చేయి అని భగవంతుడు చెపుతున్నాడు. డబ్బు సంపాదించేవాడు ఎంతకష్టపడి డబ్బును సంపాదిస్తాడో అంతకంటే ఎక్కువ కష్టపడితేగాని ఆస్థితి పొందలేవు. డబ్బు కాలప్రవాహంలో కొట్టుకొని పోతుంది కాని నీవు కష్టపడి ఆస్థితిని పొందావు అనుకో, దానికి పోవటం అంటూ లేదు. ఎప్పడూ ఉండే దానిని పొందటానికి ప్రయత్నం చెయ్యి, అదే నీ జీవిత గమ్యం. హృదయంలో ఉన్న సత్యం గురించి మనకు తెలియటం లేదు, అది ఉందని జాడకూడా తెలియటం లేదు. అది నీ హృదయంలో ఉంది అని పరమాత్మ చెపుతున్నాడు కదా అని పరమాత్మ చెప్పిన వాక్యం మీద ప్రమాణబుద్ధి నీకులేదు. పరమాత్మ

మాటమీద నీకు నమ్మకం లేదు, విశ్వాసం లేదు. భగవంతుడు చెప్పిన మాటకంటే సత్యం ఏమి ఉంటుంది, మనం దానిని విశ్వసించాలి అనే బుద్ధి నీకు కలగటం లేదు దానికి నీ అంతఃకరణంలో ఉన్న దోషం కారణం, అది నిన్ను నమ్మనివ్వదు. నీ హృదయంలో నిజమైన నేను ఉంది అని భగవంతుడు చెపుతున్నాడు. అది నీకు తెలియటం లేదు. అది నీ కళ్లకు కనబడటం లేదు కాబట్టి అది లేదు అంటున్నావు. భగవంతుడు చెప్పిన మాట ప్రమాణమా? నీ మాంసపు నేత్రాలు ప్రమాణమా? నీ హృదయంలో ఒక సత్యం ఉంది. అది హృదయాకాశంలో నేను, నేను అని నాట్యం చేస్తోంది. అది నీకు తెలియకుండా అడ్డు వచ్చేది ఎవరోకాదు నీ లోపల ఉన్న నకిలీ నేను అడ్డువస్తోంది. దానిని తొలగించుకోవటం మాట అటు ఉంచు, హృదయంలో ఉన్న సత్యం నీకు తెలియకుండా నకిలీ నేను అడ్డువస్తోంది అని గ్రహించటానికి ఎన్ని జన్మలు పడుతుందో? నీ హృదయంలో ఉన్న సత్యాన్ని గ్రహించటానికి తెలివి ఒక్కటే సరిపోదు, ఏకాగ్రత, సూక్ష్మబుద్ధితోపాటు పరమపవిత్రత అవసరం. సత్కర్మ చేయడం వలన, మనస్సు బంగారం అవ్వటం వలన, గురువు అనుగ్రహం వలన ఈ నకిలీ నేను ఊడిపోవాలి గాని నీవు బలవంతంగా లాక్కొనేదికాదు. ఈశ్వరానుగ్రహం రావాలి కాని ఆ అనుగ్రహ ప్రవాహంలో పెద్ద పెద్ద దుంగలలాంటి దోషాలు ఉన్నాకూడా గడ్డిపరక కొట్టుకొని పోయినట్లు కొట్టుకొనిపోతాయి. మనం ఈశ్వరుని దయకు పాత్రులవ్వాలి. మన ప్రయత్నంతోపాటు ఆయన దయ ఉంటే మన అంతఃకరణంలో ఉన్న దోషములు అన్నీ కాలిబూడిద అవుతాయి. అప్పుడు లోపల ఉన్న వెలుగు మనకు తెలుస్తుంది.

శరీరం వస్తే సంసారం వస్తుంది. సంసారం వస్తే గొడవలు వస్తాయి, బాధలు వస్తాయి. మన హృదయంలో ఉన్న జ్ఞానగంగ మన చేతికి అందేవరకు, ఇప్పుడు దేహము నేనుగా నీకు ఎలా వ్యక్తమవుతోందో అలాగ నీ హృదయంలో ఉన్న చావులేని వస్తువు నీకు నేనుగా వ్యక్తమయ్యేవరకు సంసారం తీసుకొని వచ్చే బాధలనుండి, ప్రకృతి తీసుకొని వచ్చే బాధలనుండి, లోకంలో వచ్చే గొడవలనుండి మనం విడుదల పొందలేము. ఎంతోకొంత వాటి ప్రభావం మనమీద ఉంటుంది. మన హృదయంలో ఉన్న బంగారం మనకు తెలిసేవరకు బాహ్య సంఘటనలకు ఎంతోకొంత చలించకుండా మనం ఉండలేము. ఒకవేళ చలించకుండా ఉన్నట్లు పైకి నటించినా దాని తాలుక బాధ ఎంతోకొంత మనస్సులో ఉండకుండా ఉండదు. మన హృదయంలో ఉన్న వస్తువు మనకు అనుభవంలోనికి వచ్చేవరకు శరీరాలను మోయవలసిందే. శరీరం వచ్చింది అంటే సంసారం వస్తుంది. సంసారం వచ్చింది అంటే బాధ వస్తుంది. ఇలా ఏ జన్మకు ఆ జన్మ చలించిపోతూ ఉంటాము ఎప్పటి వరకు అంటే హృదయంలో ఉన్న జ్ఞానగంగలో మునిగే వరకు ఈ తిప్పలు తప్పవు. పైకి శాంతిగా కనిపించినా లోపల అగ్ని హోత్రం పెట్టుకొని కాలిపోయే మనుషులు అనేకమంది ఉన్నారు. మనం ఎవరో మనం తెలుసుకొనే వరకు ఏదోరకమైన చింత, వేదన, దారిద్ర్యం జీవుడిని ప్రతీజన్మలోను వెంటాడుతూనే ఉంటుంది. మీ పరిస్థితులు అనుకూలంగా ఉన్నా, ప్రతికూలంగా ఉన్నా అవి నిజం అని అనుకోవద్దు, కాల ప్రవాహంలో ఇవి అన్నీ కొట్టుకొనిపోతాయి. మన హృదయంలో ఉన్న బంగారం మనకు దొరికే వరకు మనకు తిప్పలు తప్పవు.

జీవుడు అనేవాడు లేనేలేడు నీకు ఉన్న అజ్ఞానం వలన, శవబుద్ధి వలన ఈశ్వరుడే జీవుడిక్రింద కనిపిస్తున్నాడు. అజ్ఞానం పగిలిపోతే జీవుడులేడు, ఉన్నవాడు ఈశ్వరుడే అనే అనుభవం నీకు కలుగుతుంది. భగవంతుడు ఒకడు ఉన్నాడు అని సజీవమైన విశ్వాసం నీకు ఉంటే, భగవంతుడి పట్ల నీ భక్తి నిజమైతే నీవు కుక్కమాంసం తినటానికి అలవాటు పడ్డాకూడా సమాజం నిన్ను గౌరవిస్తుంది, భక్తిలో ఉన్న విశేషం అటువంటిది, భక్తియొక్క ఔన్నత్యం అటువంటిది అని వ్యాసుడు చెప్పాడు.

రమణభాస్కర

(సద్గురు శ్రీ నాన్నగారి అనుగ్రహభాషణములు, 23-05-2002, నార్నిమెరక)

ప్రియమైన ఆత్మబంధువుల్లారా,

అహంభావరహితస్థితిని పొందటంకోసం మనం ఈ భూమి మీదకు వచ్చాము. అహంభావరహితస్థితిని సంపాదించినప్పుడు మోక్షం దానంతట అదే కలుగుతుంది. అహంభావరహితస్థితిని పొందటానికే నేను ఎవడను అనే విచారణ. మన మనస్సును చైతన్యంనందు, ఇష్టదేవతయందు నిలబెట్టి ఉంచాలి. అలాకాకుండా నిరంతరం విషయాలను చింతిస్తూ ఉంటే మరణాన్ని కొనుక్కొన్నట్లే. దైవచింతన వలన ప్రకృతినుండి విడుదల పొందుతాము, విషయచింతన వలన జననమరణప్రవాహంలో బంధించబడతాము. కేవలము తెలివివలనగాని, యుక్తివలనగాని, చమత్కారములవలనగాని, పాండిత్యం వలనగాని, ఐశ్వర్యంవలనగాని మనకు ఆత్మశాంతి దొరకదు. ఆత్మవిశ్వాసం ఎంతమంచిదో, ఆత్మహింస అంత చెడ్డది. మనుషులలో చాలామంది కారణంలేకుండా వారినివారు హింసపెట్టుకొంటూ ఉంటారు. దానిని ఆత్మహింస అంటారు. ఆత్మహింసవలన మానసిక అనారోగ్యం వచ్చేస్తుంది. ఆత్మవిశ్వాసం వలన మనకు ఆత్మబలం పెరుగుతుంది. ఆత్మవిశ్వాసం ఆత్మజ్ఞానానికి పునాది వంటిది. మనం ఎంతోకొంత ధర్మాన్ని ఆచరిస్తూ ఉంటే, ధర్మాన్ని ఆచరించే వాడికి మోక్ష మార్గం కనిపిస్తుంది. మోక్షం కావాలని మనం కోరుకోనక్కరలేదు, మనకు అర్హత ఉంటే,